

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **APB – PLZEŇ a.s.**, IČO: 27066410
se sídlem Losiná, č.p. 303

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2022, č. j. MZP/2022/530/1011,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo prvním výrokem podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), částečně změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 16. 6. 2021, č. j. ČIŽP/44/2021/4159. Ve znění napadeného rozhodnutí byl žalobce uznán vinným tím, že nakládal s odpady na pozemcích, které k tomu nebyly podle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech z roku 2001“), určeny. Konkrétně prvostupňový orgán při místním šetření dne 24. 7. 2018 a následně kontrolou zahájenou dne 13. 12. 2018 zjistil, že žalobce navázal na část pozemku p. č. 202/1 (původní p. č. pozemku 202), část pozemku p. č. 106/7

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

a část pozemku 203/2 v k. ú. Pruněřov (dále jen „lokalita Pruněřov“) výkopovou zeminu (odpad kat. č. 17 05 04 – *Zemina a kamení neuvedené pod číslem 17 05 03*), a to minimálně v době od 25. 6. 2018 do 13. 8. 2018 v množství dle kvalifikovaného odhadu o objemu 12 540 m³. Tento odpad žalobce využil k terénním úpravám na předmětných pozemcích na lokalitě Pruněřov, které nebyly zařízením určeným k nakládání s odpady. Dále žalobce, jak zjistil prvostupňový orgán při kontrole dne 19. 2. 2019, skladoval výkopovou zeminu (odpad kat. č. 17 05 04) na pozemku parc. č. 841/4 v k. ú. Verněřov (dále jen „lokalita Verněřov“) minimálně v období od 19. 11. 2018 do 19. 2. 2019 o objemu dle kvalifikovaného odhadu cca 50 000 m³. Žalobce skladoval výkopovou zeminu na předmětném pozemku na lokalitě Verněřov, který nebyl v době skladování odpadu zařízením určeným k nakládání s odpady. Tímto jednáním žalobce porušil povinnost stanovenou v § 13 odst. 1 písm. b) zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech (dále jen „zákon o odpadech z roku 2020“), a spáchal tak přestupek podle § 121 odst. 1 písm. f) tohoto zákona. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena podle § 121 odst. 5 písm. d) zákona o odpadech z roku 2020 pokuta ve výši 300 000 Kč. Zároveň byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení. Druhým výrokem napadeného rozhodnutí bylo ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce považoval napadené rozhodnutí a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí za nezákonná, neboť měl za to, že doložil, že zemina, o které žalovaný tvrdí, že je odpadem, je ve skutečnosti vedlejším produktem podle § 3 odst. 5 zákona o odpadech z roku 2001.
3. Naplnění podmínky § 3 odst. 5 písm. a) zákona o odpadech z roku 2001 žalobce dovozoval ze skutečnosti, že zemina, žalobcem zčásti opětovně využitá v lokalitě Pruněřov a zčásti dočasně uložená na lokalitě Verněřov, vznikla při stavební výrobě žalobce, konkrétně při provádění stavebních prací na stavbě s názvem „*Dostavba areálu společnosti ZF Electronic s.r.o. Klášterec nad Ohří, Miřetice u Klášterce nad Ohří, Osvobozená č. 78*“ jako výkopek. Zemina tak vznikla jako nedílná součást výroby žalobce. Ostatně žalobce se specializuje na provádění zemních prací.
4. Ke splnění podmínek uvedených v § 3 odst. 5 písm. b) a c) zákona o odpadech z roku 2001 žalobce uvedl, že skutečnost, že část zeminy získané jako nedílná součást jeho výroby byla následně opětovně použita pro terénní úpravy v lokalitě Pruněřov, dokládá, že žalobce tuto zeminu bez zbytečného odkladu opětovně využil bez jejího dalšího zpracování na jedné ze svých staveb. Nelze tak pochybovat o tom, že využití této zeminy žalobce zajistil. Zbývající část získané zeminy byla žalobcem dočasně deponována na jeho pozemku za účelem postupného opětovného využívání bez předchozího zpracování na dalších žalobcových stavbách. Dle žalobce nelze pochybovat o dalším využití zeminy, neboť ta je dána předmětem podnikání žalobce, kterým je provádění zemních prací. Pokud by si žalobce sám nezajistil dostatek nezávadné zeminy, byl by nucen potřebnou zeminu nakoupit pro výkon své podnikatelské činnosti u jiného subjektu. Opětovné použití zeminy získané žalobcem jako nedílná součást jeho výroby, jejímž cílem nebylo získání této zeminy, je tedy pro žalobce jednoznačně přínosné. Poznamenal, že nezanedbatelné množství zeminy dočasně uložené na lokalitě Verněřov bylo již žalobcem opětovně použito na jeho dalších stavbách. Tuto skutečnost mohly správní orgány na místě ověřit. Vzhledem ke skutečnosti, že správní orgány od počátku trvaly na tom, že žalobcova zemina není vedlejším produktem, nýbrž odpadem, neprováděly žádná šetření za účelem prokázání tvrzení žalobce. Tímto správní orgány porušily povinnost zakotvenou v § 50 odst. 3 správního řádu. Za účelem doložení, že byla v daném případě splněna podmínka jistoty opětovného použití zeminy, žalobce odkázal na judikaturu SDEU, konkrétně rozsudek sp. zn. C-9/00 *Palin Granit* a sp. zn. C-

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

188/07 Commune de Mesquer (odst. 42, 44 a 45), a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, č. j. 7 As 6/2011-63.

5. Ke splnění podmínky stanovené v § 3 odst. 5 písm. d) zákona o odpadech z roku 2001 žalobce uvedl, že skutečnost, že zeminu lze dále používat jak do násypů, tak i na povrchu terénu, bez toho, že by její použití vedlo k nepříznivým účinkům na životní prostředí nebo lidské zdraví, doložil výsledky rozboru provedeného dle přílohy č. 10 k vyhlášce Ministerstva životního prostředí č. 294/2005 Sb. společností ALS Czech Republic, s. r. o., a protokolem o zkoušce rozboru zeminy zpracovaného společností SQZ s. r. o., Ústřední laboratoř Praha. Výsledky provedeného rozboru byly akceptovány i žalovaným (viz napadené rozhodnutí).
6. Žalobce tvrdil, že žalovaný argumentuje zejména „*Metodickým návodem odboru odpadů Ministerstva životního prostředí pro řízení vzniku stavebních a demoličních odpadů a pro nakládání s nimi, vydaným v srpnu 2018*“ (dále jen „metodický návod“) a nezajímá se, zda jednáním žalobce byl porušen zákon. Dle žalovaného je pro klasifikaci zeminy jako vedlejšího produktu rozhodující, zda pro její další využití, stejně jako pro převoz této zeminy na jiné stavby, má žalobce rozhodnutí vydaná stavebním úřadem. Nezajištění těchto správních aktů vylučuje, aby zemina splňující náležitosti uvedené v § 3 odst. 5 zákona o odpadech z roku 2001 byla označena jako vedlejší produkt. Splňuje-li tedy zemina podmínky uvedené v § 3 odst. 5 zákona o odpadech z roku 2001, je sice vedlejším produktem podle platných právních předpisů, nelze ji však považovat za vedlejší produkt podle metodického návodu. Žalobce namítal, že metodickým návodem nelze měnit nebo doplňovat zákon. Uvádí-li žalovaný, že žalobce svým jednáním porušil zákon tím, že nedodržel metodický návod, nelze žalobce sankcionovat.
7. Žalobce namítal, že postupem podle metodického návodu dochází k porušování zákona o odpadech z roku 2001. Uvedený zákon vymezuje podmínky pro vedlejší produkt. Rozšiřuje-li tedy metodický návod podmínky stanovené zákonem pro vedlejší produkt o další podmínky, jedná se o nezákonný postup. Pokud pak žalovaný s odkazem na metodický návod požaduje, aby rozhodnutí stavebního úřadu existovala ještě dříve, než je zemina splňující podmínky uvedené v § 3 odst. 5 zákona o odpadech z roku 2001 získána (vytěžena), jedná se o podmínku prakticky nesplnitelnou. Žalovaný zcela opomíjí to, že aby mohla být věc movitá označena za vedlejší produkt, musí splňovat také podmínku uvedenou v § 3 odst. 5 písm. d) zákona o odpadech z roku 2001. Má-li být splnění této podmínky doloženo, je samozřejmé, že věc movitou, která má být označena za vedlejší produkt, musí její vlastník nejprve získat a teprve poté může ověřit, že získaná věc splňuje stanovenou podmínku (provedenými zkouškami či rozbořem). Cílem uvedeného postupu je dle žalobce upřednostnění „energetického“ využívání odpadů před jejich opětovným použitím a recyklací. Aplikací metodického návodu dochází současně k porušování zásad upravených ve Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES.
8. Závěrem žaloby žalobce namítal, že žalovaný uložil žalobci pokutu v nepřiměřené výši. Uvedl, že porušení metodického návodu není zákonem o odpadech z roku 2001 ani z roku 2020 považováno za správní delikt a z těchto důvodů není možné jeho porušení sankcionovat. V daném případě žalobce dokázal, že zemina, se kterou nakládal, není odpadem, nýbrž vedlejším produktem, kdy v rámci tohoto dokazování předložil i rozborů osvědčující, že nakládání se zeminou nepovede k nepříznivým účinkům na životní prostředí či lidské zdraví, nelze tak pochybovat o tom, že si je žalobce beze zbytku vědom povinností, které pro něj ze zákona o odpadech vyplývají. Žalobce tedy není třeba motivovat „citelnou výši“ ukládané pokuty k dodržování zákona o odpadech. Jednáním žalobce v daném případě nebyl ohrožen zájem chráněný zákonem o odpadech, kterým je ochrana životního prostředí,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

a nedošlo a ani nemohlo dojít k ohrožení životního prostředí. Na základě shora uvedeného měl žalobce za to, že byl dán důvod pro postup podle § 43 odst. 2 zákona o přestupcích, tedy od trestu upustit.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

9. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
10. Žalovaný zdůraznil, že pokud nejsou splněny všechny podmínky uvedené v § 3 odst. 5 zákona o odpadech z roku 2001 kumulativně, nelze výkopovou zeminu považovat za vedlejší produkt, ale za odpad. Žalobce v průběhu přestupkového řízení nedoložil, že by měl předem zajištěno využití přebytečné zeminy, které mělo být povoleno příslušným aktem stavebního úřadu. Takovým aktem měl žalobce disponovat ještě předtím, než začal s deponováním zeminy mimo místa, kde byla zemina vytěžena. Žalobce tak nesplnil podmínku § 3 odst. 5 písm. b) zákona o odpadech z roku 2001. Není proto v zásadě možné, aby přebytečná výkopová zemina mohla začít být považována za vedlejší produkt až ex post (například na základě okolnosti, že se pro ni dodatečně našlo nějaké využití mimo staveniště). Platná právní úprava tak ve skutečnosti dodatečně uplatnění § 3 odst. 5 zákona o odpadech z roku 2001 pro žádnou movitou věc neumožňuje, a proto v daném případě by bylo dodatečné prohlášení jakéhokoli již existujícího odpadu za vedlejší produkt v principu zcela nezákonné.
11. Dle žalovaného ze strany prvostupňového orgánu nedošlo k porušení povinnosti § 50 odst. 3 správního řádu. Z předloženého spisového materiálu je zřejmé, že prvostupňový orgán provedl místní šetření na obou lokalitách a z těchto skutečností také vycházel při svém rozhodování a správně vyhodnotil, že předmětná zemina nesplňuje všechny podmínky podle § 3 odst. 5 zákona o odpadech z roku 2001, aby mohla být považována za vedlejší produkt.
12. K námitce žalobce týkající se nedostatků vhodné zeminy určené do zásypů žalovaný konstatoval, že nikde v napadeném rozhodnutí neuvedl a ani z tohoto rozhodnutí nevyplývá, že by se měl žalobce zemin jako odpadu zbavit, když je může využít na jiných stavbách, které bude provádět. Pokud by však chtěl žalobce tyto zeminy využívat, měl mít takovou činnost povolenou příslušným aktem stavebního úřadu. Žalobce patří mezi stavební společnosti, které tuto činnost běžně vykonávají a tyto povinnosti by mu tak měly být známy.
13. Žalobce poznamenal, že i když žalobce splnil podmínky uvedené v § 3 odst. 5 písm. d) zákona o odpadech, tak to neznamená, že navezená zemina může být považována za vedlejší produkt. Aby mohla být navezená zemina považována za vedlejší produkt, musel by žalobce splňovat všechny podmínky uvedené v § 3 odst. 5 zákona o odpadech z roku 2001 kumulativně.
14. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že postupoval podle metodického návodu. Žalobce nebyl sankciován za porušení metodického pokynu, ale za porušení zákona o odpadech z roku 2020. Metodický pokyn byl vydán jako pomůcka, která má sjednotit danou problematiku a žalovaný tento pokyn použil v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako podporu k vysvětlení, proč vytěžená zemina nesplňuje podmínky uvedené v § 3 odst. 5 zákona o odpadech z roku 2001, a proto ji nelze považovat za vedlejší produkt. Dle názoru žalovaného je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že žalobce nesplnil všechny podmínky uvedené v § 3 odst. 5, jedná se o podmínku uvedenou v písm. b), kterou výkopová zemina

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nesplňovala ještě předtím, než byla převezena na předmětné pozemky. Vzhledem k výše uvedenému považoval žalovaný námitky žalobce za neopodstatněné.

15. Dále žalovaný uvedl, že z předloženého spisového materiálu vyplývá, že způsob, kterým žalobce nakládal s vytěženou zeminou, nebyl v souladu se zákonem o odpadech z roku 2001. Vytěžená zemina proto nesplnila podmínky § 2 odst. 3 zákona o odpadech z roku 2001, jelikož zemina nebyla využita ve svém přirozeném stavu na místě, kde byla vytěžena, ale byla převezena na jiné místo. Za situace, kdy na vytěženou zeminu nešlo aplikovat § 3 odst. 5 zákona o odpadech, tak mělo být využívání předmětného odpadu povoleno souhlasem krajského úřadu v režimu využívání odpadu dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech z roku 2001, případně pokud se nejednalo o vedlejší produkt a nakládání s předmětnými odpady nebylo pokryto ani souhlasem vydávaným dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech z roku 2001, mohlo být využito režimu dle § 14 odst. 2 zákona o odpadech z roku 2001 za podmínek tam uvedených.
16. Ohledně námitky žalobce, že jeho jednáním nedošlo k ohrožení zájmů chráněných zákonem o odpadech, žalovaný konstatoval, že i když ze strany prvostupňového orgánu nebylo prokázáno poškození životního prostředí žalobcem, tak každé porušení předpisů vydaných na ochranu životního prostředí, tj. zákona o odpadech, se považuje za ohrožení životního prostředí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 6 As2/2007-95). Při určení výše pokuty k tomu také prvostupňový orgán přihlédl. Pro upuštění od potrestání dle § 43 odst. 2 zákona o přestupcích neshledal žalovaný žádné důvody, vzhledem k závažnosti protiprávního jednání žalobce. Uloženou pokutu ve výši 300 000 Kč považoval žalovaný za přiměřenou zjištěnému a prokázanému stavu.
17. Závěrem žalovaný na podporu svých tvrzení odkázal na rozsudky zdejšího soudu, a to konkrétně rozsudek ze dne 18. 4. 2017, č. j. 3 A 87/2015-35, a rozsudek ze dne 25. 8. 2022, č. j. 10 A 7/2021-49.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
19. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení nevyjádřili s takovým postupem nesouhlas.
20. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 3 odst. 5 zákona o odpadech z roku 2001 movitá věc, která vznikla při výrobě, jejímž prvotním cílem není výroba nebo získání této věci, se nestává odpadem, ale je vedlejším produktem, pokud
 - a) vzniká jako nedílná součást výroby,
 - b) její další využití je zajištěno,
 - c) její další využití je možné bez dalšího zpracování způsobem jiným, než je běžná výrobní praxe, a
 - d) její další využití je v souladu se zvláštními právními předpisy a nepovede k nepříznivým účinkům na životní prostředí nebo lidské zdraví.
21. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

22. Soud předně upozorňuje, že žalobce se předmětného jednání dopustil za účinnosti zákona o odpadech z roku 2001. Pokuta za přestupek však byla žalobci uložena podle zákona o odpadech z roku 2020, neboť nová právní úprava byla pro žalobce příznivější (žalobci bylo možno za předmětné jednání uložit pokutu do 25 000 000 Kč namísto 50 000 000 Kč podle zákona o odpadech z roku 2001).
23. Podstata sporu mezi účastníky řízení spočívá v posouzení, zda výkopová zemina, kterou žalobce navezl na pozemky v lokalitě Pruněrov a kterou zde využil k terénním úpravám, a dále výkopová zemina, kterou žalobce skladoval na pozemcích v lokalitě Verněrov, je odpadem, jak tvrdí správní orgány, nebo vedlejším produktem, jak naopak tvrdí žalobce.
24. Dále soud uvádí, že přestože správní orgány postupovaly podle zákona o odpadech z roku 2020, ve svých rozhodnutích poukazovaly na § 3 odst. 5 zákona o odpadech z roku 2001 vymezující vedlejší produkt. Obdobně činil ve svých podání i žalobce. Soud v uvedeném postupu správních orgánů shledal vadu, neboť nová právní úprava, tedy zákon o odpadech z roku 2020, měla být použita jako celek (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19). Nicméně tato vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť definice vedlejšího produktu ve sporné části je obdobná v obou zákonech o odpadech. Protože žalobce v podané žalobě argumentuje ustanoveními zákona o odpadech z roku 2001, soud při vypořádání stěžejní argumentace vychází z relevantní právní úpravy, tj. ze zákona o odpadech z roku 2020, avšak při vypořádání podružných argumentů soud pro přehlednost vyšel z formulace žalobních námitek a s vědomím obdobnosti právní úpravy obou zákonů o odpadech využil zákon o odpadech z roku 2001.
25. Z § 3 odst. 5 zákona o odpadech z roku 2001 vyplývá, že aby se movitá věc, která vznikla při výrobě, jejímž prvotním cílem není výroba nebo získání této věci, nestala odpadem, ale vedlejším produktem, je nezbytné kumulativní naplnění všech čtyřech zákonných podmínek uvedených v tomto ustanovení. Mezi účastníky řízení není sporné, že v projednávaném případě byly splněny tři ze čtyř podmínek, konkrétně podmínky dle § 3 odst. 5 písm. a), c) a d) zákona o odpadech z roku 2001. Z tohoto důvodu se soud nezabýval argumentací žalobce, týkající se splnění těchto tří zákonných podmínek, neboť by to bylo nadbytečné. Spor mezi účastníky řízení spočívá pouze ve výkladu § 3 odst. 5 písm. b) zákona o odpadech z roku 2001, tj. v podmínce, podle které musím být zajištěno další využití movité věci. Soud podotýká, že zcela totožná podmínka pro vedlejší produkt je stanovena i v § 8 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech z roku 2020.
26. Soud má ve shodě se správními orgány za to, že pokud § 3 odst. 5 písm. b) zákona o odpadech z roku 2001, potažmo § 8 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech z roku 2020 podmiňuje vznik vedlejšího produktu tím, aby bylo zajištěno další využití movité věci, tak v době vzniku této věci již musí být na pevně stanoveno její konkrétní další využití. Tedy musí se jednat o takové využití movité věci, které v budoucnu jistě (skutečně) nastane. Je-li využití takové věci podmíněno vydáním příslušného povolení správního orgánu, musí být toto povolení již v době vzniku této věci obstaráno. Jinými slovy soud má za to, že pouhá (teoretická) možnost využití movité věci v budoucnu bez toho, aniž by toto využití bylo příslušnými správními orgány schváleno, je-li toto schválení vyžadováno, nepostačuje k tomu, aby se odpad stal vedlejším produktem. K uvedenému závěru soud dospěl s ohledem na účel zákona o odpadech z roku 2020 a rovněž formulaci § 8 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech z roku 2020. Předně pokud by postačovala pouhá možnost dalšího využití k tomu, aby se odpad stal vedlejším produktem, pak by se za vedlejší produkty mohly označit všechny odpady,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

kteřé lze teoreticky dále využít, avšak reálně k jejich využití již nikdy v budoucnu nedojde. To však nemohlo být smyslem zákona. Zejména však soud poukazuje na použití spojení „další využití je zajištěno“, které jednoznačně odkazuje na jistotu (určitost) využití vzniklé movité věci, tj. ukončení procesu hledání možnosti využití dané movité věci. Je-li toto využití podmíněno vydáním rozhodnutí správního orgánu, nelze dospět k jinému závěru, že najisto je využití zajištěno pouze v případě, kdy již existuje kladné rozhodnutí příslušného správního orgánu. Bez existence kladného rozhodnutí příslušného orgánu nelze tvrdit, že je využití movité věci zajištěno. Rozhodnutí správních orgánů totiž nelze nikterak dopředu předvídat. Soud se tak ztotožnil se závěry, které již byly vysloveny zdejším soudem v rozsudcích ze dne 18. 4. 2017, č. j. 3 A 87/2015-35, a ze dne 25. 8. 2022, č. j. 10 A 7/2021-49.

27. Výše uvedený výklad soud považuje za plně souladný s čl. 5 odst. 1 písm. a) směrnice 2008/98/ES. Uvedené ustanovení bylo do českého právního řádu provedeno právě § 3 odst. 5 písm. b) zákona o odpadech z roku 2001, přičemž pro definici vedlejšího produktu používá formulaci, podle které „další využití je jisté“. Rovněž uvedená směrnice odkazuje na jistotu využití, nikoliv pouze možnost využití.
28. Soud neshledal odkaz žalobce na rozsudky SDEU ve věci C-9/00 a C-188/07 příléhavým. Uvedené rozsudky se výkladem čl. 5 odst. 1 písm. a) směrnice 2008/98/ES nezabývají a rovněž ani nikterak neřeší otázku, zda v případě, kdy je využití věci podmíněno vydáním rozhodnutí příslušného správního orgánu, musí toto rozhodnutí existovat již v okamžiku jejího vzniku, či nikoliv. Ze stejného důvodu soud nepovažoval za relevantní ani odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, č. j. 7 As 6/2011-63. Ani tento rozsudek neřeší otázku, k jakému dni musí žalobce disponovat příslušným povolením správního orgánu umožňujícím mu nakládat s movitou věcí odpovídajícím způsobem.
29. Žalobce v podané žalobě nikterak nepopíral, že k provedeným terénním úpravám v lokalitě Pruněrov nedisponoval příslušným rozhodnutím správního orgánu umožňujícím mu provedení těchto úprav. V průběhu správního řízení pak žalobce doložil toliko kolaudační souhlas. K tomuto podkladu žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně konstatoval, že *„v žádném povolení ani v technické zprávě nebyl řešen návoz zeminy z jiné stavební činnosti na pozemek p. č. 202/1 v k. ú. Pruněrov“*... *„Využití výkopové zeminy nebylo povoleno ani v rámci stavby, ke které byl vydán předmětný kolaudační souhlas, nikde nebylo řešeno, že by na pozemku p. č. 202/1 mělo dojít k vyrovnání terénu“*. Žalovaný uzavřel, že na zbylé pozemky v předmětné lokalitě se kolaudační souhlas vůbec nevztahoval. Na základě shora uvedeného soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobce nedisponoval povolením příslušného orgánu, které by mu umožňovalo provést terénní úpravy v lokalitě Pruněrov. Obdobně žalobce nečinil sporným (a to ani v průběhu správního řízení), že nebylo vydáno příslušné rozhodnutí správního orgánu umožňující mu skladovat výkopovou zeminu na pozemku v lokalitě Verněrov. Rozhodnutím příslušných správních orgánů žalobce nedisponoval ke dni vzniku odpadu a ani později. Za této skutkové situace nebylo možno dospět k jinému závěru, než že podmínka stanovená § 8 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech z roku 2020 nebyla splněna, a tudíž nebylo možné považovat vytěženou zeminu za vedlejší produkt, nýbrž za odpad.
30. Soud neshledal odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, relevantní, a to vzhledem k odlišným skutkovým okolnostem. Soud nemá o skutkových okolnostech projednávaného případu žádné pochyby.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

31. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, podle kterého žalovaný aplikoval metodický návod na místo příslušného právního předpisu. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že podmínka vyžadující vydání příslušného rozhodnutí správního orgánu již k okamžiku vzniku movité věci vyplývá z příslušného zákona o odpadech, nikoliv z metodického pokynu. Správní orgány tak aplikovaly příslušnou právní úpravu. Pokud pak bylo žalovaným odkázáno na metodický návod, bylo tak žalovaným činěno za účelem podpory svých tvrzení.
32. Důvodnou soud neshledal námitku, podle které správní orgány porušily § 50 odst. 3 správního řádu. Žalobce dovozoval porušení uvedeného ustanovení ze skutečnosti, že správní orgány neprováděly žádné šetření o tom, že výkopová zemina skladovaná na pozemku Verněřov byla využita. Jak soud uvedl výše, je-li využití movité věci, v projednávaném případě výkopové zeminy, podmíněno vydáním rozhodnutí příslušného orgánu, musí toto rozhodnutí existovat již v době jejího vzniku. Žalobce nedisponoval žádným rozhodnutím správního orgánu, kterým by mu bylo umožněno nakládat s výkopovou zeminou na pozemku v lokalitě Verněřov. Zjišťování, zda a případně jak byla výkopová zemina skladovaná na tomto pozemku využita, by tak za uvedené situace bylo nadbytečné. Tato skutečnost totiž nic nemůže změnit na závěru, že se žalobce dopustil přestupku podle § 121 odst. 1 písm. f) zákona o odpadech z roku 2020.
33. Soud neshledal požadavek na existenci rozhodnutí příslušných správních orgánů v okamžiku vzniku movité věci vycházející z § 3 odst. 5 písm. b) zákona o odpadech z roku 2001 nesmyslným, či rozporným s § 3 odst. 5 písm. d) tohoto zákona. Dle náhledu soudu jsou podmínky podle § 3 odst. 5 písm. b) a d) zákona o odpadech z roku 2001 na sobě nezávislé, respektive nejsou vzájemně podmíněny. Požadavek na existenci rozhodnutí příslušných správních orgánů v okamžiku vzniku movité věci tak nevylučuje splnění podmínky, že využití movité věci musí být v souladu se zvláštními právními předpisy a nepovede k nepříznivým účinkům na životní prostředí nebo lidského zdraví, a naopak. Uvedené podmínky se dle soudu vhodně doplňují tak, aby byl naplněn účel zákona o odpadech z roku 2001.
34. Protože soud dospěl k závěru, že správní orgány v projednávaném případě při výkladu podmínky, za které se movitá věc stává vedlejším produktem, konkrétně podmínky, podle které musím být zajištěno její další využití, nepochybily, nemohl současně přisvědčit zcela obecnému tvrzení žalobce, že správní orgány upřednostňují „energetické“ využívání odpadů před jejich použitím a recyklací. Takový závěr nelze na základě postupu správních orgánů v projednávaném případě učinit.
35. K návrhu žalobce na moderaci výše uložené sankce soud předně zdůrazňuje, že neshledal námitky žalobce důvodnými a přisvědčil postupu správních orgánů, který vyústil v uložení sankce žalobci. Dovolává-li se žalobce moderace výše uložené sankce z důvodů, které soud neshledal oprávněnými, nemůže být takový postup již ze své podstaty úspěšný. Soud pak připomíná, že smyslem a účelem moderace uloženého trestu není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zohlednitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). O takový případ se však v dané věci nejedná. Žalobci byla uložena pokuta ve výši, která nevybočuje z mezí stanovených zákonem (pokuta uložená žalobci dosahuje 1,2 % možné výše), je přiměřená okolnostem projednávaného případu a je způsobilá splnit svůj účel. Podmínky pro její

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

snížení, či dokonce upuštění od jejího uložení proto v nyní projednávané věci tak nebyly splněny. Pro úplnost soud uvádí, že nepřisvědčil tvrzení žalobce, že v daném případě nebyl ohrožen zájem chráněný zákonem o odpadech z roku 2001. Žalobce porušil povinnost stanovenou mu zákonem z roku 2020, a tedy minimálně ohrozil zájem chráněný uvedeným zákonem. Ostatně zcela analogickou povinnost ukládal žalobci i zákon o odpadech z roku 2001. Na uvedeném závěru nic nemění, že některé podmínky § 3 odst. 5 zákona o odpadech z roku 2001 byly dle správních orgánů splněny. Ze stejných důvodů soud nevyhověl žádosti žalobce na upuštění od potrestání.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 31. srpna 2023

Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.